

SVĚTLO

TÝDENÍK MATICE CYRILOMETODĚJSKÉ

43. ČÍSLO / XXXI. ROČNÍK

17 Kč • 0,90 €

29. ŘÍJNA 2023

Z obsahu:

Svatá Kateri Tekakwitha:
mimořádný život
v maličkostech

Katecheze papeže
Františka při generální
audienci 30. srpna 2023,
Řím, aula Pavla VI.
- strana 2 -

Zákon lásky

Zamyšlení nad
liturgickými texty
neděle během roku
- strana 3 -

Blahoslavený Rupert Mayer

Libor Rösner
- strana 4 -

Znamení pro Mongolsko

- strana 6 -

Všichni svatí

- strana 7 -

Dub nad Moravou, Pivín,

Určice - očištění
- strana 9 -

Kdo žije a věří ve mne,
nezemře na věky
(Jan 11,25)

Ke Vzpomínce
na všechny zemřelé
- strana 11 -

Heřman Josef (4)

Wilhelm Hünermann
- strana 12 -

Rudolph Blättler (1841-1910): Společenství svatých se Vzkříšeným, dřevoryt

Svatá Kateri Tekakwitha: mimořádný život v maličkostech

Katecheze papeže Františka při generální audienci 30. srpna 2023, Řím, aula Pavla VI.

1 Sol 5,15-18

Drazí bratři a sestry, dobrý den! V pokračování naší katecheze na téma apoštolské horlivosti a nadšení pro hlásání evangelia se dnes podíváme na svatou Kateri Tekakwithu, první domorodou Severoameričanku,

kteřá byla kanonizována. Narodila se kolem roku 1656 ve vesnici na severu státu New York jako dcera nepokřtěného náčelníka kmene Mohawků a algonkinské křesťanské matky, která Kateri naučila modlit se a zpívat Bohu chvalozpěvy. Mnozí z nás byli s Bohem poprvé obeznámeni také ve svých rodinách, zejména díky

našim matkám a babičkám. Tak začíná evangelizace, a skutečně, nezapomínejme na to, že víru vždy předávají v mateřštině matky a babičky. Víra se musí předávat v mateřštině a my jsme ji v tomto jazyce dostali od našich matek a babiček. Evangelizace často začíná tímto způsobem:

Pokračování na str. 8

Někdy si postačí všimnout maličkosti, aby měl člověk nad čím přemýšlet a někam se duchovně či intelektuálně posunul na své pozemské pouti. V záplavě slov často propadnou poklady do hlubin zapomnění... Proto začněme otázkou sestry Iburgy z četby o sv. Heřmanovi (str. 12-13): „Nebo je pro dítě zázrak běžná věc?“ Zdá se, že ano, víra dětí, že se jim splní jejich přání, je obrovská. A tak nás nemůže překvapit, že i když se děje v jejich blízkosti zázrak, mohou to brát jako samozřejmost.

My dospělí jsme poněkud realističtější, poučení životem, že zázraky se sice dějí, ale obvykle nikoliv na počkání a ne vždy. Kolikrát pak člověk vyčítá Pánu Bohu, že neučinil zázrak uzdravení, vyřešení finančních problémů, přijetí do zaměstnání... Je to však špatně? A je chyba na straně Boží? Nikoliv. Věříme přece v Pána, s nímž máme historickou zkušenost, že vše, co on dopustí, je ku prospěchu dané osoby či skupiny lidí. Vždyť Bůh je Lásky, a to nikoliv jen láska dokonalá (čili vlastnost), nýbrž Lásky ve své podstatě – může chtít tedy něco, co by uškodilo lidské duši? Nikdo z lidí přece nedokáže vidět do hloubi lidské duše tak jako její Stvořitel, jenž touží jen po tom, aby každá duše bez výjimky dosáhla věčné blaženosti ve společenství svatých... Je-li někde chyba, pak je třeba hledat ji na straně člověka. Dá se předpokládat, že při bližším „ohledání“ narazíme i na fakt, že jen

Editorial

chceme, aby se vše dělo podle nás, pokud možno, aby se nám cokoliv zlého, nepříjemného vyhnulo, nejlépe po celý náš pozemský život. Do značné míry si takové smýšlení ani nemusíme uvědomovat, protože je jaksi běžné, že s vírou prosíme Pána, aby nás zlých událostí v životě uchránil. Ale možnou příčinu – nepřijetí Boží vůle – lze najít právě zde.

A zde nastupuje dítě jako příklad chování, které sice od určitého věku již může být i vypočítavé, ale které je aspoň v počátečním období života bezelstné, přímé, důvěřivé. A tyto charakteristiky by měly platit rovněž o naší víře. Budeme-li mít totiž víru, jakou má malé dítě, pak Boží zázraky pro nás budou nejen samozřejmé, ale dá se očekávat, že pro naši bezelstnou pokoru nám je dá Pán zakusit v míře mnohem větší, než si dokážeme sami představit. Také proto, že pro nás zázrakem už nebude uzdravení, ale dobro (spása) lidské duše – což už zase jako dospělí umíme uznat jako mnohem důležitější skutečnost. Zázraky se dějí, ale abychom je viděli, potřebujeme mít čisté srdce a bezelstnou mysl jako dítě, a jako dospělí pak můžeme s pomocí Boží milosti pochopit jejich podobu a pravý smysl.

Příklady svatých, jejichž společný svátek prožijeme v tomto týdnu, (str. 7) nás mohou povzbudit k tomu,

abychom chtěli my sami žít v Boží přítomnosti a abychom se nechali Bohem vést tak, jak se to líbí jemu a jak je to nejlepší pro naši duši. Slova sv. Ignáce z Loyoly nás k tomu přímo pobízejí: „Málo lidí má tušení, co by z nich Bůh udělal, jen kdyby chtěli.“ Chceme? A nebyl by to také zázrak, kdybychom obrátili svá srdce a ještě více se přimkli k Pánu Bohu?

Mnoho impulzů k rozličným úvahám nám denně nabízí tento svět. V nastávajících dnech budou do zajista spojeni i se zemřelými, kdy si opět hlouběji uvědomíme, jak podstatný je náš životní postoj vůči Spasiteli Ježíši Kristu: Přijmout, či odmítnout život s ním? (str. 11) Osudy našich blízkých a známých, které se nám při návštěvě hřbitovů či při modlitbě promítnou, nás budou nutit přemýšlet. Využijme tento čas a nechejme se oslovit – je to jeden z darů Boží milosti, že nám nabízí takové období k položení si otázek o posledních věcech člověka. Přizvěme k tomu také Pannu Marii, která nám k tomu bude mít co říci, neboť je Královnou všech svatých čili těch, kdo nás na cestě víry a spásy předešli a dosáhli vítězné koruny nebeské slávy.

Nelze vystihnout celý obsah tohoto čísla Světla, ale vezměme za své aspoň toto málo: Buďme jako děti otevření Boží prozřetelnosti a zázraky budou pro nás samozřejmé, i když možná v jiné podobě, než jsme si až dosud představovali...

Daniel Dehner

Vrať se ke svému Pánu a potěš ho svou přítomností a opravdovým zájmem o jeho slova pravdy. Vysloví je dnes s celou otevřeností svého srdce, ačkoliv podnět k tomu dostane od člověka, který si troufá zkusit a pokoušet svého Boha. Uč se od Ježíše odpovídat i na ty otázky, které už vyvolávají tvou nevoli, se stejnou trpělivostí a rozvahou jako on. Pros Ducha Svatého o milost, abys dokázal vytěžit z Ježíšových slov to, co potutelnému tazateli z řad znalců zákona zcela uniká pro jeho zaslepenost a postranní úmysly.

Pán využívá i neupřímného podnětu z řad zarytých odpůrců k tomu, aby tě poučil o tom, co je nejpodstatnější: o opravdové lásce k Bohu proměněné ve skutek. Mluví o lásce, která miluje *celým srdcem*, která tedy nezná žádná „ale“, žádné „jestli“, ani „až na“. Je tu řeč o lásce, která opanovala *celou duši*, takže se stává jediným motivem, od kterého se odvíjí všechno jednání, všemu dává svůj směr a smysl. Slyšíš o lásce, která dokáže ovládnout *celou mysl*, která se zcela ztotožňuje s milovanou bytostí, takže cítí a smýšlí tak jako ona. Taková láska dokáže zamilovaného tak dokonale poznat, že všem v okolí je patrná jeho proměna.

Lidé někdy mluví o stavu zamilovanosti „na život a na smrt“. Pokud takový stav neznáš z vlastní zkušenosti, snad jsi byl někdy alespoň jeho svědkem. Otec Stvořitel nás vybavil darem, že můžeme milovat „až k zbláznění“. Kdo jiný by měl být tímto tak krásným darem milován, ne-li sám jeho Dárce? Tvůj nejvyšší a nejdobrotivější Bůh a Pán nemůže být jen jedním z mnoha a čekat, co na něho zbude. Je pro tebe všim a v něm máš všechno, proto právě on je ten, do koho se můžeš a také máš bezmezně a navždy zamilovat. Nemusíš se toho bát. Neznamena to rezignovat na každou jinou lásku, radost, na každé jiné dobro. Láska k nejvyššímu Dobru je umocněním každého dobra, každé opravdu čisté radosti na nekonečno. Vždyť všechno, co je opravdu dobré a krásné, je z nekonečné řady jeho darů, kterými on doprovází svou lásku k tobě, aby se z toho živila tvoje láska k němu.

„Velká láska“ mezi lidmi může být také hluchá a slepá ke všemu ostatnímu. U velké lásky k Bohu tomu tak není. Ta nekončí v zahleděnosti do sebe, ve vyluč-

Zákon lásky

*Zamyšlení nad liturgickými texty
dnešní neděle*

To je největší přikázání.

nosti ani izolovanosti. Poznání a hluboký prožitek skutečnosti, že Bůh tě miluje jako sebe sama, tě zcela přetváří a zbavuje úzkoprsé sobecké sebestřednosti a učí tě stejnou láskou milovat všechno, co miluje Bůh, tedy také tvého bližního. Bůh, ačkoliv je tak dokonale blažený sám v sobě a nikoho nepotřebuje, nežije pro sebe. Stvořil si svět jen proto, aby jej mohl milovat. Předmětem jeho nesmírné otcovské lásky jsou i všichni ti, které potkáš a se kterými se stýkáš, a to bez ohledu na to, zda tobě jsou milí, nebo protivní. Miluje i ty, které jsi nikdy neviděl a kteří až už v tvé blízkosti, nebo daleko od tebe, strádají nouzí, nemocí, lidskou zlobou, vlastním proviněním či samotou a opuštěností. Jak bys mohl přehlížet to, co tak nekonečně miluje tvoje Láska? Teprve opravdová láska k Bohu ti otevírá oči a uschopňuje tvé srdce, aby podobně jako on bylo otevřené k cizím bolestem, potřebám a tužbám, abys je vnímal *jako sám sebe* a prožíval jejich utrpení, nouzi, strádání a opuštěnost jako svou vlastní. Posílá ti je, aby tak v nich tvé lásce k němu přiblížil sám sebe.

Tvoje láska k Otci tě učí ustavičně děkovat za všechny jeho dary a současně tě učí zvažovat, zda si z jeho darů neukrajuješ sobecky příliš velký krajíc na úkor těch, kteří si nemají z čeho ukrojit. Je jich stále víc, než si uvědomuješ. Zatímco jedni tak nenasytně dychtí po hojnosti a blahobytu, nepřestávají platit Ježíšova varovná slova: *Chudé máte vždycky mezi sebou.*⁽¹⁾ Kromě toho je tu stále odvěký Škudce: *Obchází a hledá, komu by ublížil.*⁽²⁾ Jestliže on obchází a zle ubližuje, i ty máš obcházet, ale naopak hledat, komu bys svou láskou, zájmem a porozuměním *nalil do ran oleje a vína a obvázal je*⁽³⁾. Tato konkrétní činná láska je totiž jediný zřejmý způsob, jak můžeš osvědčit a prokázat svou lásku k Otci. Jen my lidé jsme si ve své omezenosti a nedokonalosti tuto lásku tak rozdělili. V Božím srdci a v Božích očích však existuje jako jedna jediná a nerozdělená. *Vždyť jestliže*

Liturgická čtení

1. čtení – Ex 22,20–26

Toto praví Hospodin: „Nesužuj přistěhovalce a neutiskuj ho, neboť sami jste byli přistěhovalci v egyptské zemi. Neublížujte vdově a sirotku. Kdybys jim ublížil, že by si mně stěžovali, uslyším jejich stížnost, můj hněv vzplane, zahubím vás mečem, a vaše ženy budou vdovami a vaši synové sirotky. Půjčíš-li peníze někomu z mého lidu, chudákoví, který bydlí vedle tebe, nechovej se k němu jako lichvář. Nežádej od něho

Dokončení na str. 8

někdo nemiluje svého bratra, kterého vidí, jak může milovat Boha, kterého nevidí?⁽⁴⁾

Ačkoliv dvojí přikázání lásky je v Písmu Starého zákona jakoby ztraceno v množství jiných nařízení⁽⁵⁾, Pán je vyzvedává zcela jednoznačně: *Na těchto dvou přikázáních spočívá celý Zákon i Proroci.* Bez důsledného plnění těchto dvou přikázání všechno ostatní je nedostačující, a tedy marné, i kdyby to vypadalo samo o sobě jakkoliv velkolepě a okázale. V těchto dvou přikázáních je definována sama podstata křesťanství. *Podle toho všichni poznají, že jste moji učedníci, budete-li mít lásku k sobě navzájem.*⁽⁶⁾ Zde je také třeba začít úvahy, jak vyjít z krize a obnovit církev. *Zákon a Proroci* nestojí na nových důmyslných strukturách, nepomůže tu žádné jiné otevírání a přizpůsobování, dokud nebudou účinně a hmatatelně naplňována v životě a skutcích věčná a nezměnitelná přikázání, na kterých Zákon a Proroci od počátku stojí. U kořene všech problémů a krizí je bolestná skutečnost, že v srdcích věřících pohasla láska.

Z toho také poznáváš, odkud máš začít s nejučinnější reformou církve: od *svěho srdce*, od *své duše* a od *své mysli*: Začni tím, že rázně odstraníš, co tak nahromadili sobectví bůžci, odklid' svou vlastní modlu a předlož očištěné srdce svému Pánu, aby je *celé* naplnil nedělitelnou láskou k Bohu i k lidem, a pros jej, aby tuto proměnu zřetelně poznalo a pocítilo i tvé blízké a vzdálené okolí.

Bratr Amadeus

Poznámky:

⁽¹⁾ Mt 26,11; ⁽²⁾ srov. 1 Petr 5,8; ⁽³⁾ srov. Lk 10,34;

⁽⁴⁾ srov. 1 Jan 4,20; ⁽⁵⁾ srov. Dt 5; Lv 19,18;

⁽⁶⁾ Jan 13,35.

Blahoslavený Rupert Mayer

„Kulhavý páter“ – tak se mu přezdívalo. Za I. světové války totiž přišel o nohu, nepřišel však o odhodlání konat dobro a ani o odvahu, s níž se stavěl proti nacistům. Jeho heslo znělo: „Pane, jak ty chceš, kdy ty chceš, cokoli ty chceš, protože ty chceš... nechť se tak stane!“ Říkával též: „Kdo chce ze svého života vyloučit utrpení, nerozumí ničemu z následování Krista.“ Sám snášel pro své postoje a věrnost Kristu utrpení až nad hlavu, přesto se nikdy před hlásáním pravdy nezastavil a s neuvěřitelnou odvahou se stal jedním ze symbolů katolického odporu proti zhoubné hnědé ideologii.

Tento rodák ze Stuttgartu (23. ledna 1876) byl druhorozeným ze šesti dětí celkem úspěšného kupce. Vyrůstal v období tzv. Kulturkampfu, tj. „kulturního boje“, což byl německými vládními orgány řízený útok na všech frontách proti katolické církvi a katolíkům, jimž byl ztěžován život na každém kroku. Katolické školy byly povětšinou zavřeny, katolický tisk nekompromisně cenzurován, katolické spolky zakázány, kněží zavíráni.

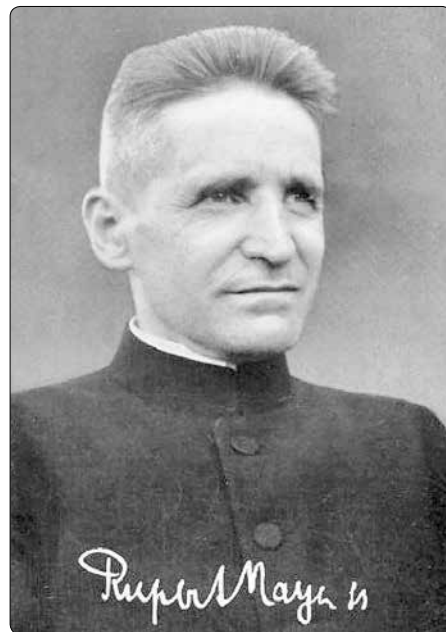
Tato politika paradoxně přispěla k tomu, kam zamířila životní cesta Ruperta Mayera. Jeho otec byl poctivý katolík, činný i na poli charity, proto ho nechtěl dát do některé z místních škol, jež se projevovaly otevřeně protikatolicky. Už jen fakt, že ve velkém Stuttgartu byl jediný katolický kostel (sv. Eberharta), svědčí o lecčems. Poslal ho proto do 150 km vzdáleného Ravensburgu.

Rupert byl všestranně nadaný mladík. Rád četl, hrál na housle, plaval, šermoval a jezdil na koni. Byl komunikativní a to ho přivedlo ke kontaktu se studenty z jezuitské koleje v rakouském Feldkirchenu. Mělo to pro něj až tak zásadní význam, že zatoužil po vstupu do Tovaryšstva. Otec však byl proti, domníval se, že byl syn ovlivněn oněmi studenty a že může jít o přechodnou záležitost. Rupert mu oponoval: „Ne, není to tím. Chci být jezuitou, protože ti jsou všude pronásledováni, dobře formují svůj dorost, a taky chci být dobře připraven k boji.“ Nicméně tehdy ještě otcovská autorita byla na rovní zákona, Rupert tudíž na otcovo veto dal, vystudoval podle jeho rady nejprve diecézní seminář a po kněžském svěcení v roce 1899 plnil jeden rok povinnosti kaplana ve Spaichingenu. A protože touha po vstupu do jezuitského řádu neuti-

chala, ba naopak byla stále hlasitější, požádal o vstup mezi duchovní syny sv. Ignáce z Loyoly – přesně podle pokynů svého otce, jenž tím chtěl moudře vystavit Ruperta zkoušce, zda jeho touha není něčím chvilkovým, založeným na momentálním prudkém vznětu. (Řeholní hábit oblékla i jeho sestra Hermana.)

Dne 1. října 1900 tak Rupert zahájil v rakouském Feldkirchenu noviciát – v Německu jezuité působit nesměli. „*Novicimistovi se představím takto: Jsem jako čistá stránka v sešitě, napište na ni, co chcete!*“ řekl ještě doma otci. Po časných slibech o dva roky později pokračoval ve studiu v nizozemském Valkenburgu a pak projížděl na základě příkazu představených Nizozemskem, Švýcarskem, Německem a Rakouskem a vedl lidové misie. To trvalo do roku 1912, kdy se souhlasem představených přibyl na pozvání kardinála Bettingera do Mnichova. V tomto bavorském velkoměstě se věnoval přistěhovalcům a studentům, dával exercicie, byl duchovním vůdcem stovek lidí. Hodně úsilí vložil i do starosti o ohrožené rodiny. Rok poté se dvěma kněžími založil Bratrstvo Svaté rodiny.

Pak vypukla I. světová válka. P. Mayer se přihlásil do armády jako dobrovolník, samozřejmě nikoliv do zbraně, ale jako

feldkurát čili polní kaplan. I jako takový se dostal na frontu, neboť byl přidělen k sanitární službě. V ní se mnohokrát při udílení svatých svátostí přímo v bojové linii vyznamenal výjimečným způsobem, za což ho velení odměnilo vysokým vojenským řádem Železného kříže I. třídy. P. Rupert se stal prvním takto dekorovaným knězem v německé armádě.

Odvaha a neohroženost ho v roce 1916 připravily o dolní končetinu. V jedné z krvavých bitev se neohroženě vrhl do krupobití francouzských střel, aby pomohl těžce zraněnému vojákovvi. Utržil přitom při výbuchu granátu vážné zranění levé nohy, které po několika nepodařených operacích vyústilo v amputaci nad kolenem.

Putoval poté do zázemí, do Mnichova. V době adventní roku 1919 uspořádal ve všech jeho chrámech lidové misie. Lidé brali Rupertova slova vážně, jelikož je doprovázely skutky – dobročinná i duchovní služba zmrzačeného jezuita nabrala záhy

po příchodu do Mnichova nevídaných rozměrů; však jej také kardinál Faulhaber nazýval „apoštolem Mnichova“ a roku 1921 postavil do čela Mariánské kongregace mužů, jež byla činná v několika oblastech a čítala na sedm tisíc členů. P. Mayer působil v kostele sv. Michaela archanděla, kde proslovl i 70 kázání za měsíc, odtud vyrážel do mnichovských ulic, ba i na nádraží, kde zřídil kapli, v níž pak dlouhá léta sloužil o nedělích a velkých svátcích vždy ve tři ráno mši svatou – pro potřeby ces-

Rupert a Emilie Karolina, rodiče Ruperta Mayera

tujících. Nemálo času trávil i mezi mnichovskými dělníky.

Jako se P. Rupert nebál během Kulturkampfu nebo v zákopových jatkách I. světové války, nebál se ani nastupujícího národního socialismu v čele s Adolfem Hitlerem. Lépe řečeno, obával se jeho myšlenek a vize, kam by mohl německý národ přivést, nebál se však proti němu otevřeně vystupovat, navzdory výhrůzkám, popotahováním a nemilosrdnému utahování šroubů demokracie novou vládnoucí garniturou. Ještě v zárodcích NSDAP vmetl jejím členům přímo do očí, že nelze být zároveň katolíkem a nacistou. Nezapomněli mu to.

Očernovali ho, což on okomentoval slovy: „Kdo ještě nebyl pomlouván, ten ještě nikdy neudělal nic dobrého.“ Vselijakými obstrukcemi se ho po dosažení moci snažili přimět k mlčení, už v roce 1933 dostal zákaz kázat, on však neposlechl. Poté, co mu zapověděli vybírat v kostele peníze na dobročinné účely, postavil se tento statečný jezuita před kostel sv. Michaela archanděla s košíkem na almužnu...

Protože nemínil mlčet, dostal 16. května 1937 zákaz veřejně vystupovat. Platil pro celou třetí říši. P. Rupert na něj však nedbal. Proto jej gestapo 5. června zajistilo. Během jednoho výslechu řekl, že ho mohou zabít, ale že pravda musí být vyřčena. Při soudním líčení 22. července si vyslechl rozsudek – šest měsíců podmíněně. Před těžším trestem ho zachránil mohutný protest mnichovských katolíků v čele s kardinálem Faulhaberem. Pochopitelně nadále nesměl vystupovat na kazatelnu. Přesto vzápětí po vynesení rozsudku prohlásil, že kázat nepřestane, i kdyby to mělo být klasifikováno jako trestný čin. „Jsem starý jednonohý jezuita, je-li to Boží vůle, budu žít déle než tisíciletá bezbožná diktatura,“ říkával pak v soukromí.

Nepronášet kázání doporučili P. Rupertovi i jeho představení, ovšem jen doporučili, ne zakázali. Přesto poslechl, nicméně jen do té doby, co slyšel místního gauleitera NSDAP kasat se, že kněze stačí postřáhat vězením a přejde je chuť dělat potíže. „Kulhavý páter“, jak se P. Rupertovi přezdívalo, vnímal kazatelskou činnost jako své poslání, jako něco, čím je pověřen od Boha. Pro strach měl uděláno, viděl situa-

ci tak, že právě v těchto krušných dobách potřebují věřící slyšet slova povzbuzení, která nebudou vždy korespondovat s nacistickou propagandou, ale půjdou v pravdě proti ní. „Kde se znevažuje Boží vláda, tam umírá pokoj,“ řekl například. Jindy

Bl. Rupert Mayer SJ, apoštol Mnichova

zase: „Nebudte tak ustrašení, člověk vydrží hodně a tak rychle neumírá.“ Nebo: „Pokorný člověk nemá před lidmi vůbec strach. Jedinou jeho starostí je, aby s ním byl spojen Bůh.“

Dne 5. ledna 1938 byl opět zatčen (mj. i kvůli tomu, že z kazatelny prohlásil, že je třeba poslouchat Boha, a ne člověka) a uvržen do káznice ve městě Landsberg am Lech k šestiměsíčnímu trestu. Matce tehdy napsal: „Teď opravdu nemám nic a nikoho kromě Nejvyššího Boha. A to stačí, to více než stačí...“ Odseděl si však jen necelé čtyři měsíce, na základě amnestie z 3. května byl propuštěn (v cele zanechal demonstrativně svůj Železný kříž) – jak jinak – s podmínkou, že nebude kázat. P. Mayer

– jak jinak – podmínku nedodržel a pronášel homilie dál. Věděl, že v lavicích zasedají špiclové a donašeči, navzdory tomu neohroženě hlásal Boží pravdy, neboť to byl jeden z jeho úkolů zde na zemi, jak soudil.

Následovalo nové zatčení a nový tribunál, jenž ho 3. listopadu 1939 poslal do koncentračního tábora v Sachsenhausenu. Celých sedm měsíců v něm P. Rupert strávil na samotce, což je samo o sobě skutečně něco úděsného. Během věznění, které dokonce považoval za výsadu danou mu Bohem, se z něj stala doslova lidská troska, ztratil mnoho sil i kil (vážil 50 kg), ocitl se v reálném ohrožení života. Církevním představitelům se podařilo vymoci mu přesun do domácího vězení v benediktinském opatství v Ettalu u Garmisch-Partenkirchenu. Nacistické úřady na to rády kývly, nechťely „vyrobit“ církev novodobého mučedníka a zajistit jeho působení důvěru a slávu mezi věřícími. P. Mayer v opatství přečkal do konce války, ale v naprosté izolaci se tam cítil „mrtvý už za života“, jak sám napsal.

Po válce se vrátil do Mnichova, kde ihned započal s pastorační, mj. obnovil chod Mariánské kongregace mužů, hlavně však sloužil mše svaté, kázal a působil v oblasti charity. Velmi se snažil o vzájemné smíření mezi lidmi. „Protože lidé jsou tolik nepokojní, nervózní a podráždění, my musíme být stále trpělivější, srdečnější a chápavější,“ apeloval na své ovečky a dodával, že křesťanství je náboženstvím lásky, což je jeho nejlepší definice. Pracoval naplno, vzdor podlomenému zdraví i radám lékařů. To vše až do 1. listopadu 1945, kdy jej při mši svaté postihl záchvat mrtvice. Již třetí. „Pán“ bylo jeho poslední slovo s poukazem na Eucharistii. Po jeho vyřčení se sesul k zemi. Ještě téhož dne odevzdal svou duši Hospodinu. Jeho matka Emílie ho přežila o dva roky a zesnula ve věku 93 let.

Hrob neohroženého jezuita v Pullachu se stal místem, kam své kroky směřovaly tisíce a desetitisíce věřících, z toho důvodu bylo jeho tělo již v roce 1948 přeneseno do mnichovského kostela Bürgersaal.

Dne 3. května 1987 odměnil Jan Pavel II. věrnost P. Ruperta Mayera jeho blahověčením před zcela zaplněným Olympijským stadionem v Mnichově.

Znamení pro Mongolsko

Jako malá duchovní rodina v Astaně (Kazachstán) působí také sestry Rodiny Panny Marie: sestra Magdaléna je aktivní v pastoraci mládeže, sestra Madeleine pracuje na biskupském úřadě a sestra Notburga na sekretariátě biskupské konference. Na jaře roku 2022 zasedala nově založená Konference biskupů Střední Asie. V homilii byla vzpomenující zajímavá informace o neobvyklé události v jedné z asijských zemí, což zaujalo také sestru Notburgu. Ale nejen ji. Mons. Mumbiela Sierra, předseda biskupské konference, tento příběh vícekrát vzpomněl, když se u ní zastavil v kanceláři. Tato událost z misíí opět jedinečným způsobem poukazuje na povolání Panny Marie - Matky každého jednotlivého člověka a Matky všech národů. Přitom vůbec nezáleží na tom, zda o tom člověk ví, anebo ne; zda to chce, anebo nechce. Panna Maria nebrání svým dětem, aby ji nacházely a setkávaly se s ní kdykoliv, aby ji jako Matku objevily i v těch nejchudších a nejdlehlších koutech světa.

Vzpomínaná událost nás nyní zavede víc než 3 000 km východně od Astany, do vnitrozemí Mongolska, do „země věčně modrého nebe“, která je svými nekonečnými stepy, horami a pouští Gobi téměř 32krát větší než Slovensko. Tuto příhodu

vyprávěl 48letý kardinál Mons. Giorgio Marengo, jenž je od roku 2003 mariánským misionářem v Mongolsku. V roce 2020 byl tento Ital ze severu vysvěcen v turínské bazilice Consolata na biskupa a jmenován apoštolským prefektem mongolského hlavního města Ulanbátar. Před několika měsíci (27. srpna 2022) se stal nejmladším členem kardinálského kolegia a říká se, že Pannu Marii - Consolatu nemá zobrazenou jen ve svém erb, ale velkou lásku k ní má vepsanou i „ve své DNA“. Do jejích rukou vložil svoji pastorační službu a o ní, jakož i o své milované misijní zemi, která je pro nás tak málo známá, vypráví s oduševněním a láskou:

Mongolsko je fascinující. Krásné je tím, že je zde mnoho kontrastů: podnebí s obrovskými rozdíly mezi teplotou v létě (+40 °C) a v zimě (-40 °C), moderní a v každém ohledu vyspělé hlavní město v protikladu se zbytkem převážně chudé země, kterou charakterizuje dodržování staletých tradic, nomádský způsob života a chov dobytka. Má pouhých 3,3 milionu obyvatel, převážně buddhistů, a je jednou z nejdříve obydlých zemí světa. Po pádu komunistického režimu v Evropě a po rozpadu bývalého Sovětského svazu prošlo Mongolsko mnoha změnami a od roku 1992 je nezávislou zemí. Rovněž

katolická církev Mongolska, jako nejmladší v celé Asii, oslavila v květnu 2022 s 1 400 věřícími 30. výročí svého vzniku. Vzpomínaná událost před devíti lety, jak ji vyprávěl Mons. Giorgio Marengo, dala Mongolsku jasné znamení.

„Všechno začalo v roce 2013 v městě Darkhan na severu země. Toto město je vzdálené dobrých 200 km od hlavního města Ulanbátaru. Jistá velice chudá žena jménem Tsegtseg (česky *květ* nebo také *Květa*) se podobně jako mnozí jiní chudí, aby přežila, přehrabávala v odpadcích. Jednoho dne na městském smetišti našla dřevěnou sošku Panny Marie. Ačkoliv byla buddhistkou, o Panně Marii už něco slyšela od sester Matky Terezy, které se v tomto regionu věnovaly chudým. Očistila tedy sošku a šťastná si ji vzala domů, přičemž si říkala: »Tato krásná paní chce zůstat u mne.« Po nějaké době sestry Matky Terezy navštívily Tsegtseg doma a velmi je překvapilo, když u chudé ženy s buddhistickými kořeny viděly sochu Panny Marie. Dozvěděly se, jak se soška dostala do domu této chudé ženy, a podařilo se jim Tsegtseg přesvědčit, aby ji věnovala kostelu Panny Marie Pomocnice křesťanů v Darkhanu. V tomto kostele zůstala vzpomínaná socha několik let.

Když jsem byl v roce 2021 na pastorační návštěvě v této oblasti, dozvěděl jsem se, kde a jak se tato soška našla, a chtěl jsem o této zvláštní události osobně po-

O slavnosti Neposkvrněného početí Panny Marie 8. prosince 2022 se kardinál Marengo, kněží a mongolští katolíci v katedrále sv. Petra a Pavla při slavnostní liturgii společně zasvětili Panně Marii a kardinál Marengo svěřil pod její ochranu celé Mongolsko. Při této příležitosti byl Nebeské Matce - na návrh kardinála - s láskou ušit plášť z malých kousků látky, které jí věnovali věřící jako výraz své náklonnosti a vděčnosti.

hovořit s dotyčnou ženou. Vždyť už samotný fakt, že se takovýmto způsobem a na takovém místě uprostřed nekřesťanské země našla socha Panny Marie, byl nanejvýš neobvyklý. Když jsem uviděl sochu Neposkvrněné, podobnou té v Lurdech, spontánně jsem pomyslel na smetiště Massabielle, na místo, kam v době sv. Bernadetty chodili pást vepře. A tady jsme měli podobně nedůstojné a nevhledné místo, vlastně též smetiště. Kladl jsem si otázku, zda nám Maria tímto nálezem nechce něco říct.“

*Z Vítězstvo Srdca 150/2023
přeložil a upravil -dd-*

Kardinál Marengo je přesvědčen, že malá lurdská soška z Darkhanu je vzácným poselstvím pro celou církev v Mongolsku a potřebuje důstojné místo. Dřevěnou sošku Panny Marie přenesli do biskupské kaple v Ulanbátaru a na nové místo ji mezi jinými doprovázela i Tsegtsэг.

Všichni svatí

Ten, kdo se radostně zapojí do Božího plánu spásy, má po životě na tomto světě účast na nepomíjející slávě. Ti, kteří nás předešli, svým životem a v nejednom případě svým mučednictvím nás povzbuzují k úsilí o věčnou blaženost.

Kříž světců a světic

I když se církev raduje z konečné spásy svatých, nezapomíná přitom, že život i těchto výjimečných lidí byl poznamenán křížem, a to nejen v případě mučedníků. Prožívali hodiny zklamání a nezdaru, upadali do hříchů, museli se vyrovnat s každodenní nouzí, trpěli jednak svou vlastní ohraničeností, jednak tvrdostí nepřátel Boha a kříže. Mnozí svatí mužové a ženy trpěli celý život tělesnými neduhy, museli snášet těžká duševní muka. Mnozí z nich museli obětovat svůj život pro své svědomí, pro své bližní, pro spravedlnost a Boží království. Zakusili na sobě platnost Ježíšových slov: *Není učedník nad mistra.* (Mt 10,24) I když byl jejich životní kříž přetěžký, nevzdali se.

Radost svatých

Tak jako u Ježíše patří k sobě kříž a zmrtvýchvstání, tak nacházíme u svatých nad vším utrpením blaženost, která celý jejich život ponořuje do Božího světla. Je to vnitřní radost, že žijí, pracují a trpí v souladu s Boží vůlí. Byli si celou svou existencí vědomi, že jsou zcela obklopeni nekonečnou a nepochopitelnou Boží láskou. Všemi svými lidskými silami odpovídali na tuto Boží lásku, a proto mohli také požívat vnitřního štěstí, o kterém nevěřící nemají potuchy.

Člověk, který plní Boží vůli, je vnitřně naplněný a vyrovnaný. Blahoslavenství z horského kázání čekají na svá naplnění. Kdo je pozorně sleduje ve svém životě, zažije radost i navzdory těžkostem a obtížím, naději ve všech úzkostech, lásku při všem nepřátelství, jasný směr v každém zmatku.

Pomoc svatých

Svatí jsou našimi pomocníky na cestě k našemu Stvořiteli a cíli. Nám, kteří strádáme na své pouti k Božímú městu, ukazují svůj příklad, jak se to zpívá v prefaci. Oni neviděli svůj cíl v egoistické samolibosti, nehledali potlesk u svých současní-

ků, nýbrž ve všem se řídili podle Ježíše Krista. Obdaření rozličnými dary dali se k dispozici Bohu jako jeho nástroj.

Od sv. Ignáce z Loyoly pochází věta: „Málo lidí má tušení, co by z nich Bůh udělal, jen kdyby chtěli.“

Svatí se ustavičně starají o blaho lidí a církve. Oni, kteří již na zemi pomáhali druhým v jejich nouzi, nebezpečí a obtížích, jsou teprve v nebi skutečně účinnými přímluvci. Litanie ke všem svatým obrací náš zrak k nespočetným zástupům Kristových vyvolených. Prosit o jejich přímluvu znamená dávat se dobrovolně k dispozici Boží prozřetelnosti, neboť on to dobré, které započal, také dokončí. Oni nám ukazují, jak máme naslouchat Božímu slovu, jak máme v každodenní všednosti být věrní i v maličkostech a nikdy neustávající modlitbě.

Zdroj: Archiv Světla

„Svým účastenstvím na svatosti Boha mají všichni, kteří jsou navzájem co nejtěsněji spojeni ve společenství svatých, »Communio Sanctorum«, a na něž církev dnes myslí, současně také účast na slávě Boha. A oni se těší z jeho slávy.“

(sv. Jan Pavel II.)

Svatá Kateri Tekakwitha: mimořádný život v maličkostech

- dokončení katecheze papeže Františka ze str. 2

jednoduchými, malými gesty, jako když rodiče pomáhají svým dětem naučit se mluvit s Bohem v modlitbě a vyprávějí jim o jeho velké a milosrdné lásce. A tímto způsobem byly položeny základy víry pro Kateri a často i pro nás. Dostala je od své matky v dialektu, v dialektu víry.

Když byly Kateri čtyři roky, postihla její lid těžká epidemie neštovic. Oba její rodiče a mladší bratr zemřeli a samotné Kateri zůstaly jizvy na tváři a problémy se zrakem. Od té doby musela Kateri čelit mnoha obtížím: jistě těm fyzickým kvůli následkům neštovic, ale také nepochopení, pronásledování, a dokonce i výhrůžkám smrti, které zažila po svém křtu o velikonoční neděli roku 1676. To vše v Kateri vzbudilo velkou lásku ke kříži, vrcholnému znamení lásky Krista, který se za nás vydal až do konce. Svědectví evangelia není jen o tom, co se líbí; musíme také umět trpělivě, s důvěrou a nadějí nést své každodenní kříže. Trpělivost tváří v tvář těžkostem, křížům: trpělivost je velkou křesťanskou ctností. Kdo nemá trpělivost, není dobrý křesťan. Trpěli-

vost snášet: snášet těžkosti a také snášet druhé, kteří jsou někdy nudní nebo vám dělají potíže... Život Kateri Tekakwithy nám ukazuje, že každou výzvu lze překonat, pokud otevřeme své srdce Ježíši, který nám dává potřebnou milost: trpělivost a srdce otevřené Ježíši, to je recept na dobrý život.

Po křtu se Kateri musela uchýlit mezi Mohawky do jezuitské misie poblíž města Montreal. Tam se každé ráno účastnila mše svaté, trávila čas adorací před Nejsvětější svátostí, modlila se růžencem a žila pokání. Tyto její duchovní praktiky na všechny v misií udělaly dojem; rozpoznali v Kateri svatost, která byla přitažlivá, protože vycházela z její hluboké lásky k Bohu. Je správné, že svatost přitahuje. Bůh nás volá přitažlivostí, volá nás touhou být nám nablízku, a ona tuto milost božské přitažlivosti pociťovala. Zároveň učila děti z misie modlit se a neustálým plněním svých povinností, včetně péče o nemocné a staré lidi, dávala příklad pokorné a láskyplné služby Bohu a bližnímu. Víra se vždy projevuje ve službě.

Víra neznamená nalíčit sebe, svou duši: ne, znamená sloužit.

Ačkoli byla Kateri vybízena k manželství, chtěla místo toho svůj život zcela zasvětit Kristu. Protože nemohla vstoupit do zasvěceného života, složila 25. března 1679 slib věčného panenství. Toto její

rozhodnutí odhaluje další aspekt její apoštolské horlivosti: naprostou oddanost Bohu. Samozřejmě ne každý je povolán složit stejný slib jako Kateri; každý křesťan je však každý den povolán k tomu, aby se s nerozděleným srdcem věnoval povolání a poslání, které mu svěřil Bůh, a sloužil jemu a bližním v duchu lásky.

Draží bratři a sestry, život Kateri je dalším svědectvím o tom, že apoštolská horlivost předpokládá jak živé spojení s Ježíšem, živené modlitbou a svátostmi, tak touhu šířit krásu křesťanského poselství prostřednictvím věrnosti svému konkrétnímu povolání. Kateriina poslední slova jsou krásná. Před smrtí říká: „Ježíši, miluji tě!“

Učme se tedy i my, čerpající sílu z Pána, jako to dělala svatá Kateri Tekakwitha, konat obyčejné skutky neobyčejným způsobem, a tak každý den růst ve víře, lásce a horlivém svědectví o Kristu.

Nezapomínejme: každý z nás je povolán ke svatosti, ke každodenní svatosti, ke svatosti běžného křesťanského života. Každý z nás má toto povolání: pokračujme na této cestě. Bůh nezklame ani nás.

Zdroj: <https://www.vaticannews.va/cs>
(Redakčně upraveno)

Liturgická čtení - dokončení ze str. 3

úrok. Vezmeš-li si jako zástavu plášť svého bližního, vrať mu ho do západu slunce. Je to pro něho jediná pokrývka, plášť pro jeho tělo. V čem by měl spát? Bude-li si mně stěžovat, uslyším ho, neboť jsem soucitný.“

2. čtení - 1 Sol 1,5c-10

Bratři! Vy sami víte, jak jsme se chováli mezi vámi kvůli vám. A vy jste napodobovali nás i Pána, přijali jste nauku v mnohém soužení, s radostí Ducha Svatého, takže jste se stali vzorem pro všechny věřící v Makedonii a Achaji. Od vás se přece slovo Páně rozšířilo nejen po Makedonii a Achaji, ale i po všech místech se roznesla (zpráva o tom), že jste uvěřili v Boha, takže my o tom už nemusíme nic říkat. Vždyť (tam lidé) sami o tom vypravují, jakého

přijetí se nám u vás dostalo a jak jste se od model obrátili k Bohu, abyste sloužili Bohu živému a pravému a vyčkávali z nebe jeho Syna, kterého vzkřísil z mrtvých, totiž Ježíše; ten nás vysvobozuje od blížícího se (Božího) hněvu.

Evangelium - Mt 22,34-40

Když se farizeové doslechli, že (Ježíš) umlčel saduceje, shromáždili se a jeden z nich, znalec Zákona, ho chtěl uvést do úzkých a zeptal se: „Mistře, které přikázání je v Zákoně největší?“ Odpověděl mu: „Miluj Pána, svého Boha, celým svým srdcem, celou svou duší a celou svou myslí.“ To je největší a první přikázání. Druhé je podobné: „Miluj svého bližního jako sám sebe.“ Na těch dvou přikázáních spočívá celý Zákon i Proroci.“

Dub nad Moravou, Pivín, Určice – očištění

Když budete projíždět od Prostějova směrem na Přerov, zhruba v půli cesty výhledy na louky, pole, lesy či domy obohatí něco mimořádného: kostel. Jistě, ty v naší zemi můjme prakticky v každé druhé obci. Můžete si být ale jisti, že ten stojící v Dubu nad Moravou vaši pozornost vzbudí zaručeně. Především monumentalitou. A při bližším seznámení s jeho příběhem také jedinečným zasvěcením – Očišťování Panny Marie.

DUB NAD MORAVOU

Nacházíme se v městyši, kde žije zhruba 1 600 obyvatel. Již bylo řečeno, že leží mezi Prostějovem a Přerovem, zhruba 15 kilometrů od každého z těchto měst. Katastrálně patří do okresu Olomouc a jeho první písemná zmínka sahá do dalekého roku 1141.

Co se týče zdejšího kostela, ten původní také hledejme v hlubokých časech. Roku 1297 se o něm zmínil papež Bonifác VIII., což je považováno za první historický doklad a zároveň za vodítko, že tu musel stát už předtím. Dále je známo, že roku 1470 jej nahradil nový, jemuž za dalších 100 let přibyla věž, a pravděpodobně se dočkal i přestavby. A v roce 1576 vysvěcení ke cti Všem svatých.

Pro rozvoj poutní tradice se nicméně musíme pořádně posunout, a to do 18. století. Příběh, který ji podnítl, se týká milostného obrazu Panny Marie s Ježíškem. Ten vytvořil Jiří Bušlík tím, že jej vyryl na desku a poté obtiskl na papír.

Obrázků vzniklo více a jeden z nich si koupil rolník Jiří Opálka z Nenakonic.

Nejprve ho umístil ve svém domě, v červenci 1727 byl ale přesunut na lípu, aby se u něj mohli zastavovat i ostatní. Lidé se u obrazu modlili a vyprošovali si milosti.

Mnoho proseb bylo vyslyšeno, nezřídka ty, které se týkaly těžkých nemocí. Od obrazu se také měla linout záře, což jen podpořilo jeho věhlas. Zprávy o velkých událostech se brzy rozkřikly a k dílu si nacházelo cestu stále více poutníků a prosebníků. Dokonce větší počet, než chodil do nedalekého kostela Všem svatých v Dubu nad Moravou. Tehdejší farář František Ferdinand Formánek o tom informoval olomouckou konzistoř a odtud přišlo nařízení, aby byl obraz přenesen do dubského chrámu.

K tomu došlo v předvečer svátku sv. Václava roku 1727.

První poutní slavnost

Už od počátku poutní tradice přicházela k Panně Marii Dubské velká procesí. Pro dokreslení: jen o rok později sem musel přibýt ještě jeden kaplan, kněží totiž nestihali zpodobat všechny návštěvníky. Násobily se i zázraky, které se navíc staly předmětem vyšetřování pověřenou komisí.

Na základě jejího přezkoumání olomoucká konzistoř obraz prohlásila za milostný. Související slavnosti byly stanoveny na neděli po svátku Svatého Ducha. Na tu první, která se konala 22. října 1730, vyrazili poutníci ze 17 farností.

Tehdy se ovšem naplno ukázala nedostatečná kapacita kostela, která se projevovovala i nadále. Bylo jen otázkou času, kdy vznikne nový svatostánek. K tomu je třeba uvést dvě jména, která se na stavbě podílela především. První máme v hraběti a olomouckém kapitulním děkanovi Františku Ferdinandovi Oedtovi, který přispěl 50 000 zlatými. Druhým byl již zmíněný P. František Ferdinand Formánek. Ten věnoval 6 000 zlatých a zároveň dohlížel na stavbu.

Započata byla roku 1734 a časově se protáhla. Už jen proto, že v roce 1741

zemřeli oba muži, kteří se o ni zasloužili a finančně ji podporovali. Role realizátora a také mecenáše (i když je třeba uvést, že oba předchůdci na kostel mysleli v závěti) se ujal P. Josef Antonín Zháněl.

Z velké části byl kostel hotov začátkem roku 1756. Zatím ale nedošlo k vysvěcení, pouze k požehnání, aby se mohly sloužit bohoslužby. Této události se poutní místo dočkalo v červenci 1756. A 8. srpna sem byl přenesen milostný obraz Panny Marie.

Umístili jej na hlavní oltář, nicméně již roku 1758 byl při obléhání Olomouce přesunut do výklenku v sakristii a spolu s dalšími vzácnostmi zazděn. Když nebezpečí pominulo, vrátil se zpět. Ovšem při pruském napadení Hranic na Moravě ho opět schovali.

Nutno podotknout, že kostel stále nebyl úplně dokončen, ještě probíhaly úpravy interiéru. A také postrádal vysvěcení. Na ně přišla řada 4. října 1761. Děkanem byl tehdy P. Augustin Klíčnick, který se úřadu ujal po smrti P. Zháněla.

Po skončení sedmileté války Augustin Klíčnick také usiloval o slavnostní přenesení milostného obrazu z úkrytu na hlavní oltář. Událost připadla na 2. červenec 1764. Uvádí se, že o tomto dni zde přistoupilo ke svatému přijímání na 15 000 přítomných.

Zázraky

Velký počet těch, kteří si do Dubu nacházeli cestu, souvisel především se zázraky. Ty jsou připisované milostnému obrazu Panny Marie, respektive Bohorodičce, která vyslyšela prosby pronesené u něho.

Události začala zkoumat komise, jejíž součástí bylo i několik lékařů a která poprvé zasedla 7. května 1729. Z tohoto dne pochází zápis o uzdravení padesátileté Mariny Lukášky. Tato žena byla téměř slepá a trpěla velkou bolestí hlavy. Žádné léky jí nedokázaly pomoci, až se dozvěděla o uzdraveních v Dubu. Nechala se odvést do kostela, kde poklekla před obrazem Panny Marie. Po modlitbách

a prosbách se zrak zlepšil a bolesti hlavy ustoupily.

Při zkoumání komisi vznikly protokoly a vyšetřování se vedla na několika místech. Svědectví bylo podáno i o uzdravení jisté ženy z Drahanovic, která trpěla třesem v ruce. Po návštěvě Dubu obtíž odezněla.

Z jiného zápisu se zase dozvídáme o vyléčení dítěte Anny Coufalkové z Moravské Loděnice. Její potomek jednoho dne zčistajasna přestal mluvit a teprve po návštěvě Dubu nad Moravou se mu řeč vrátila.

V dalších záznamech se můžeme seznámit s příběhem dívky trpící základem v očích. Její matka popisovala, že s dívkou putovaly několikrát do Dubu nad Moravou a že úplné vyléčení se dostavilo až za dva roky. Nicméně po každé návštěvě poutního místa se stav zlepšoval, a právě to komise shledala jako zázrak.

Podobných událostí, které jsou spojovány s Dubem nad Moravou, se přihodilo mnoho. Uchovány jsou i v jiných materiálech než od vyšetřovací komise.

Panně Marii Dubské jsou přičítána uzdravení Kateřiny Krobotové, které pomohla od bolesti duševních i tělesných. Nebo Jana Burdy, jenž se za Matkou Boží roku 1729 doslova dovlekl, protože nemohl chodit. Nejprve se nemoc zlepšila, aby muž při další pouti o rok později odešel jen opíraje se o hůl.

Jeden z mnoha zázraků je datován rokem 1730. Příběh vypráví o synkovi sedláka z Kralic. Spadl z vysokých schodů a zdálo se, že je mrtvý. Jeho rodiče směřovali prosby k Panně Marii Dubské a po nich se chlapec zcela zdravý zvedl.

Další krásnou událost zaznamenáváme v osobě Matouše Veselého z Litenčic. Trpěl velkými bolestmi levé nohy. Se svým trápením se nechal odvézt do Dubu, kde Pannu Marii prosil o uzdravení. Ta jeho prosby vyslyšela, on pak na poutním místě zanechal své berle.

Těžké bolesti tentokrát právě nohy sužovaly Zuzanu Košíkovou z Kunovic u Uherského Hradiště. Putovala do Dubu, kde se modlila k Panně Marii. Ani její trápení Bohorodička nenechala bez odezvy.

Nesmíme opomenout příběh šternberského měšťana Jana Harbice. Toho dlouhá léta sužoval nádor v krku. Lékaři mu nedokázali pomoci, Panna Maria Dubská

však ano – prosby k ní přinesly uzdravení a odeznění velkých bolestí. Stejně jako roku 1731 pomohla osmileté holčičce z Ražic od slepoty.

Především díky těmto zázrakům zažívalo poutní místo v 18. století velký rozmach, dokud ho nezastavil Josef II. a jeho reformy. Po skončení nařízení se poutě znovu obnovily.

Z historických milníků je potřeba zmínit ještě rok 1853, kdy se zřítla klenba kostela. Během několika let byla opravena, a to do současné podoby.

Hlavní poutní slavnost se v Dubu odehrává začátkem září. Nese pojmenování Na Andílka. Do Dubu se putuje z Nenačonic, od sochy Anděla Strážce.

PIVÍN

Jak bylo řečeno, Dub nad Moravou leží nedaleko města Prostějov. Kdybychom chtěli navštívit další zajímavá a krásná poutní místa poblíž, nabízí se nám hned dvě. Pivín a Určice, které jsou s Dubem spojeny nejen Prostějovskem (byť Dub leží v okrese Olomouc), ale také podobnými příběhy.

Zaměříme se nejprve na Pivín, tato vesnice od Prostějova leží zhruba 11 kilometrů. Domov zde má více než 700 obyvatel a nejstarší zmínku najdeme v roce 1321. Tedy necelých 200 let předtím, než světlo spatřil první historický dochovaný údaj o kostele.

Obraz

Vyprávění začíná za panování císaře Leopolda I. (1657–1705). Jeho první hlavní postavou je zbožný setník, jenž si jednoho dne vyjel s družinou za město Vratislav, kde byl ubytován. Dostal se ke skupině, která vydávala hluk a která se bavila tím, že někteří z dutých trubek vyfukovali šípy na jistý obraz pověšený na stromě.

Známořoval Pannu Marii s malým Ježíškem, což bylo pro setníka coby zbožného člověka a mariánského ctitele nepředstavitelné. Zástup rozehnal, obraz sňal ze stromu a ukryl na svém srdci. Následně si ho pověsil v pokoji a každý den se u něj modlil.

Na rozkaz se musel odstěhovat do Olomouce. Ubytování našel v hospodě s názvem U zlatého koníčka, již provozoval ctitel Panny Marie a zároveň otec mnicha Despera. Po čase setník dostal rozkaz, aby s vojáky táhl do války v Uhrách. Obraz zůstal v hostinci, jehož majitel jej opatroval. A když setník padl, stal se i jeho vlastníkem.

A nejen to, utíkal se k němu při vyprošování pomoci. Zejména tehdy, když se nedaleko hospody rozhořel oheň. Plameny postupovaly, blížily se, hostinský se ale skrze obraz obrátil na Bohorodičku. Po těchto prosbách oheň ustal.

Po smrti hostinského obraz zdědil jeho syn. Již bylo řečeno, že se jednalo o mnicha. P. Otto Desper byl příslušníkem řádu premonstrátů v klášteře Hradisko u Olomouce a Panna Maria mu po vyslyšených prosbách nejdříve přinesla úlevu od tělesných i duševních obtíží.

Kdo žije a věří ve mne, nezemře na věky (Jan 11,25)

Ke Vzpomínce na všechny zemřelé

V nejoriginálnějším křesťanském zjevení je výpověď o spojení mezi věčným životem člověka a jeho Božským synovstvím skrze osobní spojení s Pánem Ježíšem. Martě, která vyjadřuje závěr židovské víry: „Vim, že můj bratr vstane při vzkříšení v poslední den,“ Ježíš odpovídá: „Já jsem vzkříšení. Kdo věří ve mne, i kdyby umřel, bude žít; a kdo žije a věří ve mne, neumře navěky.“ (Jan 11,24–25) Vzkříšení není pro Krista jen událost, z níž se těší, je to jeho živoucí osoba. Formule „Já jsem“ má vztah ke známé Jahvově formuli ve Starém zákoně (srov. Ex 3,14). Ježíš je Vzkříšení. Stačí se spojit s ním, abychom vstoupili do ekonomie vzkříšení.

Přijmout nebo odmítnout život v Ježíši Kristu je výzva, kterou nám předkládá celý Nový zákon. Ti, kteří zesnuli v době evangelia, také slyší hlas Syna Božího; stojí před ním a volí. „Kdo věří ve mne, i kdyby zemřel, bude žít.“ Avšak ti, kteří se za svého života spojili s Ježíšem Kristem, jsou od nynějška ujistěni o své věčnosti: „Kdo žije a věří ve mne, neumře na věky.“

Jsme „v posledních dobách“ (srov. Žid 1,2). Je-li pravda, že se dovrší koncem světa, už nastaly. Eschatologie je součas-

ná. „Já ho vzkřísím v poslední den,“ pravi Ježíš o tom, kdo přichází k němu, ale „věří ve věčný život“ (srov. Jan 6,44,47) – v přítomnosti. Zesnutí – je jen preludiem vzkříšení, kterým začíná definitivní stadium, „kdy budeme podobni Bohu, poněvadž ho uvidíme takového, jaký je“ (1 Jan 3,2), a konečný triumf, „kdy Bůh bude všechno ve všech“ (1 Kor 15,28). To podstatné už není třeba dělat. Pán zvíťazil nad smrtí; zůstává mu rozšířit dobro plynoucí z jeho vítězství na všechny lidi. Jsme si jisti úspěchem, přijmemeli spojení s Ježíšem v jeho smrti a v jeho životě...

Podle čeho soudíme o svém spojení s Kristem, a tedy o svém vstupu do života? Jan nás o tom poučuje bez váhání: „My víme, že jsme bratry. Kdo nemiluje, zůstává ve smrti.“ (srov. 1 Jan 3,14) Naše víra by byla mrtvá, kdyby nerozkvétala činy lásky. Správný způsob, jak si zajistit nebe, je žít v něm od nynějška; a ten nebeský život bude prozařovat naši dobrotou vezdejšími bratřím.

Prohlašuje-li Pán bez váhání vítězství života – nesmrtelnost a vzkříšení, nepodává nám Nový zákon nic podrobného, týkajícího se „toho, co přijde po zesnutí“. Není to proto, aby umrtvoval naši zvěda-

vost, ale pro radikální nemožnost: nejsme absolutně s to představit si toto „zásvět-no“. Je tedy mylné říkat, že nás Písmo „odcizuje“ do utopického snění. Dokud jsme v „tomto čase zkoušky a věrnosti“ (srov. Zj 2,10), vybízí nás naopak, abychom aktivně připravovali svůj posmrtný život do bratrské lásky. Avšak zjevuje nám, že svým spojením s Ježíšem Kristem mrtvým a vzkříšeným dostáváme se již „za smrt“, a to jediné je důležité.

Roger Troisfontaines

Ve svém těle uzřím Boha

„Nechod' na mne tak zhurta, Pane, vždyť je to jako nic, kolik dní mi dávaš lhůtu! Kdo je člověk, že mu přičítáš takovou velikost, že ho bereš tak vážně? Navštívíš ho za rozbřesku a už to hned začíná. Nech mě trochu vydechnout, jen co polknu slinu! Pravda, zhřešil jsem, ale co si teď před tebou počnu, ó strážce lidí? Myslíš, že se mi to zamlouvá, když jsem se postavil na druhou stranu? Co naplat, je to tady, můj hřích, má vina... Proč ty sám nějak nezařídíš, abych se toho zbavil? Vždyť vidíš, že mě čeká země, až do ní ulehnu, zítra ráno už budeš marně hledat, nikdo tu nebude.“

Paul Claudel

Když zemřel i on, opat kláštera věnoval obraz kostelu v Pivíně. Stalo se tak 8. října 1745. Tím zde zároveň byla podpořena úcta k Panně Marii – ze srdcí věřících a poutníků, kteří sem přicházeli.

Oficiální poutní slavnosti se v Pivíně konají začátkem září v souvislosti se svátkem Narození Panny Marie.

URČICE

I osudem třetího poutního místa, které si dnes představíme, se prolíná milostný obraz s Pannou Marií a Ježíškem.

V Určicích žije zhruba 1 400 obyvatel a jejich nejstarší písemný doklad se datuje rokem 1288. Obec od Prostějova, středobodu všech v tomto textu vzpomínaných lokalit, je vzdálena 6 kilometrů.

Historie zdejší poutní tradice je bohatá. První zmínku o účtě k Panně Marii najdeme již za časů určického kněze P. Pavla Alexandra Jakšíčka, který tu pů-

sobil v letech 1663–1693. Dalším důležitým letopočtem je rok 1740. Zhruba tehdy byl namalován současný milostný obraz s Pannou Marií a Ježíškem – mimochodem: jejich tváře zachycené olejovými barvami na dřevě kronikář popisoval jako „velmi pěkné“.

Příběh obrazu je následující: Historicky se na cestě mezi Určicemi a Prostějovem u borovice zastavovali pocestní, včetně bývalého vojáka Bartoloměje Hrdiborského. A právě on se jednoho dne

rozhodl, že sem pověsí obrázek Panny Marie s jejím malým Dítětem.

Lidé si k tomuto zpodobnění brzy nacházeli cestu. Nejen proto, aby se zde pomodlili, ale aby také prosili za vysvobození od svých trápení a bolestí. Často byli vyslyšeni. Panna Maria po prosbách u obrazu uzdravovala chromé, slepé a další jinak nemocné nešťastníky.

Tím zdejší zázraky ale neskončily. Psal se rok 1758, kdy Určicemi táhla pruská vojska. Vojáci měli zjevení Panny Marie, jak stojí v čele armády přibližující se k nim. Toho se zalekli a utekli.

Tehdy už byl obraz pověšen v kostele sv. Jana Křtitele v Určicích, přičemž tamní obyvatelé předběhli prostějovské, kteří jej chtěli poutí přemístit zase do svého města.

Nedlouho po zjevení se v Určicích stal ještě jeden zázrak. Jistý muž z Vyškova – jmenoval se Šmíd – měl nemocnou nohu.

Lékaři, mastičkáři a další mu nedokázali pomoci. Doslechl se o uzdraveních, která si lidé vyprosili u Panny Marie Určické. Putoval tedy za ní a před svou cestou slíbil, že když nemoc pomine, nechá udělat ještě jeden obraz, jímž se uzdravení znázorní. To vše se také stalo.

Dílo pochází z roku 1761 a dodnes visí v kostele i s věnováním a datací.

Další vývoj

Ani tím zdejší zázraky neustaly. Například synovec rytíře Františka z Tannenbergu, který Určice spravoval, si propíchl oko. Ve zdánlivě beznadějně situaci se obrátil na Pannu Marii Určickou. A ta ho uzdravila. Podobný osud je zaznamenán u slepé holčičky. S nadějí, která byla nakonec i naplněna, sem putovala v doprovodu své maminky z Prostějova a poté do Určic přicházela do konce svého života.

Krásné časy nicméně byly nahrazeny těmi špatnými. Jako na jiných místech, i zde poutě zakázal Josef II., přičemž se na ně později navázat už nepodařilo.

Teprve v nedávných letech se současní farníci zasloužili o obnovu poutních slavností. Pouť u Panny Marie Určické je slavena v měsíci říjnu, ovšem putovat sem můžeme kdykoliv. Jak dodává tamní kněz P. Pavel Barbořák SDS: „Také v dnešní době přicházíme a prosíme Pannu Marii o přimluvu a jsme svědky toho, že se opravdu přimlouvá a její Syn žehná.“

Na závěr je pak třeba říct, že kostel sv. Jana Křtitele má hned dva unikáty. První v tom, že věž není jeho součástí, ale stojí kousek od něj. S tím druhým se můžeme setkat o Vánocích – místní betlém je vyroben z původních barokních andělů, kteří zdobili oltáře. Postavy jsou oblečeny do hanáckých krojů.

I to je lákadlem, proč do Určic přijít a navázat na poutníky, kteří sem putovali před námi. Vycházeli za Pannou Marií a také za příběhy naplněnými milostmi a zázraky. Plnými světla nad trápením, bolestmi a nejistotami.

Dub nad Moravou, Pivín, Určice. Během jediného dne můžeme navštívit hned tři krásná místa ležící nedaleko od sebe. A položíme-li důraz na zsvěcení prvního jmenovaného, myslíme přitom na očistění svých srdcí. Vždyť jenom oprostění od všech hříchů doputujeme k Bohu.

Heřman Josef (4)

„Ó, díky vám, paní Iburgo! To je jablko jako z ráje. Je z klášterní zahrady, z posledního stromu úplně vzadu.“

„No podívejme se, jak se vyznáš v naší zahradě! Ale teď si pospěš, je zde ještě mnoho lidí, kteří chtějí polévku. Nemohou všichni kvůli tobě čekat.“

„Ano, samozřejmě, paní Iburgo, už jdu. A s tím červeným sametovým polštářem je to už jisté, s tím můžete počítat.“

Chlapec opatrně před sebou nese hrnec polévky. To určitě tatínka uzdraví, zvláště když k tomu ještě přidá pořádnou modlitbu. A protože naše milá Panna Maria bydlí hned vedle, v kapitulním kostele, tak snad může mít člověk pro jedinou protekci.

Heřman otevře nohou jedno z obou nádherných dveřních křídel, která vedou do kostela svatého Mergena. Dnes nemá čas obdivovat nádherné dřevorezby, ani svícenou vodou se nemůže požehnat, hrnec s polévkou je těžký a musí ho držet oběma rukama. Jde rovnou až k obrazu Matky Boží, který má moc rád, a nebeská Matka se jistě raduje z tohoto hocha s kouřícím hrncem více než z velekněze s kadidelnicí. Na schodech mariánského oltáře postavil svůj hrnec polévky a modlí

DUCHOVNÍ ČETBA

se tu překrásnou modlitbu, kterou naučil kolínský lid křížový kazatel Bernard a která od té doby zdomácněla ve všech kostelích a lidských srdcích: Ave Maria! A pak má hoch ještě mnoho co říci nebeské Matce, co v žádné modlitební knížce nenajdete.

I když se paní Iburga již viděla sedět na zlatém nebeském křesle s červeným sametovým polštářem, najednou byla vytržena ze svatých snů do tohoto slzavého údolí. Paní abatyše ji očekávala hned po nasycení chudých, aby si s ní promluvila mezi čtyřma očima. Gertruda, služka v kuchyni, pověděla proboštkce hned za tepla odpověď kuchařky, a kvůli to-

mu nazlobená proboštkka ihned běžela k paní Adeleidě.

„Paní Iburgo,“ řekla vážně abatyše, „provinila jste se proti lásce.“

„Já jsem šenkýřka u Sankt Mergen!“ snažila se Iburga bránit, neboť věděla, odkud vítr vane.

„Provinila jste se proti lásce!“ klidně opakovala paní Adeleida. „K tomu jste v přítomnosti služky použila o paní proboštkce takové výrazy, které ji snižují v očích služebnictva.“

„Ano, já vím, řekla jsem o ní, že je mlsná huba,“ doznala Iburga „ale nemyslela jsem to tak zle. No a potom mi úplně omylem vyklouzlo z pusy »tučná kachna«. Je to moje chyba, že neumím držet jazyk na uzdě.“

„Poprosíte paní proboštkku o prominutí!“ rozhodla abatyše. „A pak by bylo dobré, abyste šla do kostela a tam naši milou nebeskou Paní poprosíte o trochu trpělivosti a mírnosti.“

„Ano, samozřejmě, to udělám ráda!“ řekla rychle Iburga. „A pak chci ještě dnes jít do obchodu »U tučných kachen«, abych paní proboštkce koupila její kachničku.“

„To už nebude nutné, Iburgo,“ zasmála se paní Adeleida. „Je správné, co jste řekla o mastných okách na polévce ke ctí Matky Boží. U toho to může zůstat a paní proboštkka bude také spokojená.“

Tak se přihodilo, že také vedoucí kuchyně od sv. Mergena prošla překrásnými dveřmi, aby před obrazem Milostiplné činila pokání.

„Ó, ty svatá Matko!“ napadlo teď řeholnici. „Tam klečí ten hošík s hrncem polévky u mariánského oltáře. Jen se tam podívej, Maria, nemusím se za svoje kuchařské umění stydět!“

Hoch Heřman se ale díval svými velkýma modrýma očima k malé Madoně a zdálo se mu, že nevidí jen obraz. Připadal si, jako by klečel u trůnu samotné nebeské Matky, aby jí mohl přednést svoji prosbu. „Ave Maria!“ modlí se dítě. „Řekni přece svému Synu, že mi má zase uzdravit tátu. Tobě stačí jen pootočít hlavu a můžeš mu to všechno říct přímo do ucha. On už udělá, co mu řekneš. Já taky vždycky dělám to, co mi maminka řekne. A také tě pěkně prosím, Pan-

no Maria, aby můj táta už nekašlal a maminka tolik neplakala a paní Iburga pro nás už nemusela vařit polévku.“

„Ohledně té polévky nemusíš to dítě vyslyšet,“ modlila se řeholnice. „Heřman je můj nejmilejší host. Ale jinak by to bylo velice dobré, kdybys uzdravila Kryštofa. Už tak dost bídy s nimi žije ve Štěpánské ulici.“

„Kdybych nebyl tak chudý, Matko, něco bych ti daroval,“ pokračoval opět hoch. „Kanovník nám říkal, že když se k modlitbě přidá oběť, je modlitba dříve vyslyšena. Ale co ti mám dát? Polévku jistě nechceš, v nebi máte asi lepší.“

„Tak teď jsem to dostala za svoji pýchu!“ hubovala Iburga sama sebe. Ale potom opět ztichla a skoro ani nedýchala. Bylo jí, jako by se přímo před jejíma očima měl udát zázrak.

„Teď mě něco napadlo,“ modlil se chlapec, „tady mi paní Iburga dala jablko. Můžeš jí za to dát zlaté křeslo v nebi. Podívej se na to jablko, pravé jablko z ráje to je. Je z klášterní zahrady. Všude máš v ruce jablko, v domě, u Apoštolů, u svatých Voršily, všude, jen tady, u sv. Merгена, žádné nemáš. Vezmi si moje jablko, Matko!“

Řeholnici Iburze tluče srdce až v krku. Chtěla by dítě zadržet před tím, co chce svým dětským způsobem udělat. Přesto nemůže pohnout jediným údem, jako svázaná klečí v kostelní lavici. Klečí, jako když člověk bez pohnutí přijímá požehnání, které dává kněz zlatou monstrancí, nebo když znějí zvony při proměňování.

Mezitím se hoch vyšplhal na oltář k malé Madoně. Klečí před ní na oltáři a podává jí jablko. Pestrými okny proniká jasné světlo jarního slunce do kostela a zahaluje chlapce i oltář do žhnoucího jasu.

„Vezmi si přece, Matko, nastav ruku!“ prosí hoch Heřman opět.

Stále silněji září světlo a zahaluje jakoby do zlatavé mlhy dítě, které podává Matce Boží na oltáři jablko. Paní Iburze z toho lesku přechází zrak. Najednou vykřikne: to na oltáři už není neživý obraz, tam je sama Královna nebes. Svatá a velká stojí tam v tisících paprsků, s dítětem v náručí.

„No vezmi si přece, Matko!“ slyší Iburga říkat zcela klidně a zbožně Heřmana.

Requiem za oběti totality

Královéhradecký biskup Mons. Jan Vokál odslouží bohoslužbu za oběti totality ve výroční den 17. listopadu 2023.

Věřící i všichni ostatní jsou na 18.30 hodin zváni do královéhradecké katedrály Svatého Ducha. V Den boje studentů za svobodu a demokracii tam bude diecézní biskup Jan Vo-

kál sloužit mši svatou za oběti totalitních režimů.

Tradiční Requiem za zemřelé bude i ve znamení vzpomínky a modlitby za všechny, které totalitní režimy postihly, připravily je o svobodu, důstojnost a bránily jim projevat své náboženské vyznání.

Zdroj: Biskupství královéhradecké

Celosvětová síť modlitby s papežem ČESKÁ REPUBLIKA

Apoštolát modlitby tvoří celosvětovou síť modliteb, která spojuje všechny křesťany s papežem Františkem a jeho záměry. Připojte se k rodině služebníků v Apoštolátu modlitby, kteří velkodušně nabídnou svůj život, práce a modlitby Kristu Veleknězi. Každý měsíc je za vás sloužena mše svatá.

DENNÍ MODLITBA APOŠTOLÁTU

Nebeský Otče, kladu před tebe celý dnešní den a ve spojení s tvým Synem, který ve mši svaté neustále zpřítomňuje svou oběť za záchranu světa, ti nabízím své modlitby, práce, utrpení i radosti. Duch Svatý, který vedl Ježíše, ať je i mým průvodcem a dává mi sílu svědčit o tvé lásce. Spolu s Pannou Marií, Matkou našeho Pána a Matkou církve, to vše přináším jako svou nepatrnou oběť zejména na úmysly Svatého otce a našich biskupů:

ÚMYSLY APOŠTOLÁTU MODLITBY NA LISTOPAD 2023

Úmysl papeže: Za papeže

Modleme se za Svatého otce, aby při plnění svého poslání i nadále s pomocí Ducha Svatého doprovázel svěřené stádo ve víře.

Národní úmysl: Za ty, kdo nežijí svou víru

Modleme se za ty, kdo nežijí podle svého křtu, aby je síla přijaté svátosti přivedla k činnému životu s Bohem.

*Svatý Františku Xaverský, oroduj za nás!
Svatá Terezie od Dítěte Ježíše, oroduj za nás!*

„Copak on nevidí ten zázrak?“ diví se Iburga. „Musí ho to přece srazit jako blesk z nebe. Nebo je pro to dítě zázrak běžná věc?“

Teď vidí paní Iburga, jak se Matka Boží směje a natahuje ruku. Dítě pokládá svoje jablko do její dlaně. A krásná Paní se opět usmívá.

Iburga si rychle dává ruce před obličej. To je příliš, to již nemohou oči jedno-

ho člověka vydržet. Jakoby z velké dálky slyší chlapce dětským hlasem volat: „Nezapomeň na mého otce, Matko Maria!“

(Pokračování)

*Podle W. Hünermann:
Hermann Josef, der Mönch von Steinfeld.
Verlag der Buchgemeinde,
Bonn 1939*

Pondělí 30. 10. 2023

6:05 Léta letí k andělům: Ladislav Havel – rektor Mendelovy univerzity **6:25** Krok do neznáma **6:45** Muzikanti, hrajte: Tufaranka **7:50** Příběhy odvahy a víry: Popravěte Butovo (1. díl): Ruská Golgota **8:15** Buon giorno s Františkem **9:00** Živě s Noe [L] **9:20** S chutí přes práh: Komunita bratří františkánů v Moravské Třebové **9:40** Outdoor Films s Jiřím Pěluchou: Létání na větroních **11:10** Okřídlení sousedé: Obyvatelé půd **11:30** Živě s Noe [L] **11:40** Přejeme si... [P] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá z kaple Telepace [L] **12:50** Island – Napříč ledovou pustinou **13:20** S Bohem pro lidi **14:00** Dokořán: S Danielem Hermanem **14:50** V pohorách po horách: Krajinou břidlice – Nízký Jeseník **15:00** Noční univerzita: Tomáš Petráček – Neodvratné rozdělení? Náboženská situace na prahu 1. republiky **16:10** V souvislostech **16:35** Jano Köehler **18:00** Sedmihlášky: Či to husičky **18:05** Putování do Lurd s Luckou a Bárou: Chrám na Skále **18:10** Krivář **18:20** Poutníci času: S Jarmilou Lomozovou **18:35** Funny Fellows na Mohelnickém dostavníku 2013 **18:55** Vezmi a čti: Říjen 2023 [P] **19:15** Pokoj vám!: Modlitba za mír [L] **19:45** Přejeme si... **20:05** Přesah: O kultuře kolem nás i v nás [L] **20:45** Zelená poušť [P] **21:45** ARTBITR – Kulturní magazín [P] **22:05** Beata Hlavenková a Kapela snů na Crossroads 2021 **22:35** Kulatý stůl: Na cestě k věčnosti **0:00** Tiché hrozby – Blízký vesmír **0:30** Naše cesta: Salesiáni na Madagaskaru **1:00** Noční repríza dopoledních pořadů.

Úterý 31. 10. 2023

6:05 Léta letí k andělům: Jiří Fuchs – filosof **6:25** V pohorách po horách: Sninský kameň – Vihorlatské vrchy **6:35** Noční univerzita: Kateřina Lachmanová – Nést svůj kříž: Jak a proč? **7:10** Do varu s Maxem Kašparů: Duchovní a duševní zdraví **7:25** Setkání: Antonín Tesařík – kostel Nanebevzetí Panny Marie v Mikulčicích a Archeopark Mikulčice **7:40** Koncert k 80. narozeninám Petra Fialy, 1. část: Brno, Besední dům **8:35** V souvislostech **9:00** Živě s Noe [L] **9:20** Peru – Osm sester **9:50** Dobrodružství před kamerou **10:45** Filipíny – Tajfun Haiyan **11:30** Živě s Noe [L] **11:40** Přejeme si... [P] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá z kaple Telepace [L] **12:50** Příroda kolem nás: Lovy na Konopišti a procházka z pole do lesa **13:05** Můj chrám: Doc. PhDr. Michal Stehlík, Ph.D., bývalý děkan Filozofické fakulty Univerzity Karlovy, v kostele Panny Marie Karmelské, Kostelní Vydří **13:20** Dědek a jeho kreslený svět: Vůně odpuštění **13:30** Groteský Bustera Keatona: Frigo a strážníci **14:00** Když bolí tělo: Epidemie a obrana proti nim **15:05** Tasovický Mojžíš: Klement Maria Hofbauer **16:00** Zambijský Bambo **16:25** Muzikanti, hrajte **17:00** Dokořán: S Josefem Zimou **18:00** Sedmihlášky: Či to husičky **18:05** Putování do Lurd s Luckou a Bárou: Křížová cesta **18:10** Animované příběhy velikánů dějin: Maria Curie-Skłodowska (1867–1934) **18:40** V pohorách po horách: Roháč – Súľovské skály **18:50** Zpravodajské Noeviny: 31. 10. 2023 [P] **19:15** Pokoj vám!: Modlitba za mír **19:30** V pohorách po horách: Moravský kras – Dražanská vrchovina **19:45** Přejeme si... **20:05** K jádru věci [L] **21:10** Na startu [P] **21:30** Svět – Neobyčejné ženy [P] **22:05** Má vlast: Litovel **23:00** Terra Santa News: 25. 10. 2023 **23:20** Poušť chřestýšů **0:20** Kde končí Evropa I.: Balkán: Sarajevo, Bělehrad, Záhráb **1:15** Noční repríza dopoledních pořadů.

Středa 1. 11. 2023

6:05 Noční univerzita: Tomáš Petráček – Neodvratné rozdělení? Náboženská situace na prahu 1. republiky **7:10** Step by Step 1 – Loď snů **7:20** Outdoor Films s Lubomírem Pavelčkem: Fotografování je jeho vášeň **9:00** Generální audience papeže Františka [L] **10:00** Zpravodajské Noeviny: 31. 10. 2023 **10:20** Zelená poušť **11:30** Živě s Noe [L] **11:45** Přejeme si... [P] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá z kaple Telepace [L] **12:50** Výroční obyčej na Valašsku: Rožnovské

TELEVIZE DOBRÝCH ZPRÁV

- Vysílání denně 6.00 – 1.00 hod.
- Denně: 8.00; 16.00 hod. – programová nabídka TV NOE (změna programu vyhrazena)

Podrobnosti na www.tvnoe.cz

ZMĚNA PROGRAMU VYHRAZENA

slavnosti 2023 **14:20** Honduras – Předtím, než odejdou **14:50** Přesah: O kultuře kolem nás i v nás **15:35** Zpravodajské Noeviny: 31. 10. 2023 **16:00** Vezmi a čti: Říjen 2023 **16:15** Kanárci v síti **17:20** Setkání: Jaromíra Vítková – kostel svatého Jakuba Staršího a židovská synagoga **17:30** Terra Santa News: 1. 11. 2023 [P] **18:00** Sedmihlášky: Či to husičky **18:05** Putování do Lurd s Luckou a Bárou: Zázračná medailka **18:10** Strýček Emu: Změna času **18:20** V pohorách po horách: Lysec – Velká Fatra **18:30** Daruj písničku [L] **19:15** Pokoj vám!: Modlitba za mír **19:40** Dědek a jeho kreslený svět: Cena přátelství **19:45** Přejeme si... **20:05** Nebojte se...: Ptejte se kněze [L] **21:05** Adorace [L] **22:10** České nebe: Cyklus kantát o českých světcích a patronech **23:45** Generální audience papeže Františka **0:10** Výpravy do divočiny: Rozumíme šimpanzům? **1:10** Noční repríza dopoledních pořadů.

Čtvrtek 2. 11. 2023

6:05 Léta letí k andělům: Tadeusz Kondrusiewicz – běloruský římskokatolický kněz a arcibiskup arcidiecéze Minsk-Mohylev **6:25** Absolventi: Karol Marko **6:55** Harfa Noemova: Ondřej Havelka a jeho Melody Makers **7:10** Kulatý stůl: Na cestě k věčnosti **8:35** Terra Santa News: 1. 11. 2023 **9:00** Živě s Noe [L] **9:20** Svět – Neobyčejné ženy **9:50** Dokořán: S Josefem Zimou **10:35** Malý Cambridge **10:57** Outdoorová videa Štěpána Dvořáka: Moravský Krumlov – Třebíč **11:10** Naši – osobnosti lidové kultury – Zdeněk Bláha **11:30** Živě s Noe [L] **11:40** Přejeme si... [P] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá z kaple Telepace [L] **12:50** ARTBITR – Kulturní magazín **13:00** Koncert k 80. narozeninám Petra Fialy, 1. část: Brno, Besední dům **14:00** Za obzorem speciál: Památka zesnulých **14:35** Generální audience papeže Františka **15:00** Praelas zítřka **15:35** Zpravodajské Noeviny: 31. 10. 2023 **16:00** Outdoor Films s Lubomírem Pavelčkem: Fotografování je jeho vášeň **17:30** Na startu **18:00** Sedmihlášky: Či to husičky **18:05** Putování do Lurd s Luckou a Bárou: Cesta domů **18:10** Ovečky: Slavnost Všech svatých [P] **18:35** Jarmek aneb Pokračovat a vydržet **19:15** Pokoj vám!: Modlitba za mír **19:35** Dědek a jeho kreslený svět: Pohádka vs blábol **19:45** Přejeme si... **20:05** Jak potkávat svět [L] **21:40** Za obzorem speciál: Památka zesnulých **22:15** Pod lampou [P] **0:20** V pohorách po horách: Jahňáci štít – Vysoké Tatry **0:30** Dům ze skla? **1:30** Noční repríza dopoledních pořadů.

Pátek 3. 11. 2023

6:05 Léta letí k andělům: Václav Žilka – hudebník a pedagog podle Veroniky Žilkové, rodiny a přátel **6:30** Vezmi a čti: Říjen 2023 **6:45** Padající andělé **7:15** V pohorách po horách: Osnica – Malá Fatra **7:25** Jaroslav Martinásek **8:20** Divám se kolem sebe **9:00** Živě s Noe [L] **9:20** Ghana – Naděje za mířemi **9:50** Víra v pravdu **10:20** Přesah: O kultuře kolem nás i v nás **11:00** Vít Kašparík, koncovky, fujarky, grumle a jiné hudební nástroje **11:30** Živě s Noe [L] **11:40** Přejeme si... [P] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá z kaple Telepace [L] **12:50** Dominika na Mohelnickém dostavníku **13:20** Plnou parou do srdce Beskyd **14:05** Poutníci času: S houslaři Tomášem a Karlem Vávrou **14:25** Nebojte se...:

Ptejte se kněze **15:25** Zachraňme kostely: Poutní kostel svaté Anny na Annabergu – Andělské hoře **15:55** Stretko **16:50** K jádru věci **18:00** Sedmihlášky: Či to husičky **18:05** Zvědavka a Kouzelník: Ráno **18:10** Dědek a jeho kreslený svět: Zabiňte nudu **18:20** Dvořák – umění hořák **19:15** Pokoj vám!: Modlitba za mír **19:45** Přejeme si... **20:05** Noemova pošta: Listopad 2023 [L] **21:30** V pohorách po horách: Ostaš – Policko **21:40** Poletuchy: Na skok do Kroměříže **22:25** Cvrlikání (84. díl): Hrozen **23:25** Bačkorám navzdory: Alice v říši divů **23:37** Můj chrám: Jaroslava Valová, podnikatelka, kostel Nejsvětější Trojice v Čimelicích **0:00** Evropská katolíci v utajení – Kosovo **0:30** Kostel sv. Vincenta de Paul, Bratislava – Ružinov **0:45** Obec Cífer **1:00** Noční repríza dopoledních pořadů.

Sobota 4. 11. 2023

6:05 Léta letí k andělům: Ivan Hubáč – scenárista a dramaturg **6:30** Zambie: Kazatelé na cestě **7:00** Proměna duchovního malířství napříč staletími: Výtvarná díla v křesťanství s Mons. Josefem Gazdou **7:20** Sedmihlášky: Či to husičky **7:25** Strýček Emu: Změna času **7:35** Bratr oheň: Malomocní, lapkové a učenci **8:00** Ovečky: Slavnost Všech svatých **8:25** Animované příběhy velikánů dějin: Maria Curie-Skłodowska (1867–1934) **9:00** Mše svatá z kaple Blahoslavené Panny Marie počaté bez poskvrny hříchu ve Frýdlantu nad Ostravicí, Středisko sociálních služeb [L] **10:05** Vezmi a čti: Říjen 2023 **10:20** Dobrodružství před kamerou **11:25** Unrest – Švýcarsko **11:40** Přejeme si... [P] **12:00** Angelus Domini **12:05** Pod lampou **14:15** Harfa Noemova: Petr Špaček hraje Haydna **14:45** Smlouva lásky **15:55** Zachraňme kostely: Kostel sv. Archanděla Michaela v Jiříkově **16:20** Z pokladnice kulturního dědictví ČR: MFF Strážnice 2023 [P] **18:00** Slovo na neděli: 31. neděle v mezidobí [P] **18:20** Příběhy odvahy a víry: Monstrosoces (2. díl): Fraška spravedlnosti **18:50** V souvislostech [P] **19:15** Pokoj vám!: Modlitba za mír **19:35** Dědek a jeho kreslený svět: Chlapi nepláčou **19:45** Přejeme si... **20:05** Hlubinami vesmíru s Janem Herzigem: Astronomie pro veřejnost [P] **20:45** Strom na dřeváky **23:45** V pohorách po horách: Bílá skála – Jizerské hory **0:00** Svět – Neobyčejné ženy **0:30** Barvy vůní a větru **1:00** Noční repríza dopoledních pořadů.

Neděle 5. 11. 2023

6:05 Léta letí k andělům: Zdeněk Pololáník – hudební skladatel **6:30** S NOACHem po Izraeli **7:00** Slovo na neděli: 31. neděle v mezidobí **7:20** Irák – Země světců a mučedníků **7:50** Jak potkávat svět **9:35** Poutníci času: S Jarmilou Lomozovou **9:50** Na startu **10:10** ARTBITR – Kulturní magazín **10:20** Bells – Květiny **10:30** Mše svatá [L] **11:40** Přejeme si... [P] **12:00** Polední modlitba Sv. otce Františka [L] **12:20** V souvislostech **12:40** Zpravodajský souhrn uplynulého týdne **13:25** Harfa Noemova: Petr Špaček hraje Haydna **13:50** Toccata – Káhira **14:00** Muzikanti, hrajte **14:35** Hlubinami vesmíru s Janem Herzigem: Astronomie pro veřejnost **15:20** Strání – obec pod Javorínou **15:40** Na cestě k Otcovu domu **16:00** Noční univerzita: David Novák – Trestá Bůh? **16:35** Via Caritas: Rozhovr Jiřího Pavlíci s Evou a Václavem Hudečkovými **17:35** 50 let Boží milosti **18:00** Sedmihlášky (91. díl): Ej, veru nebudem **18:05** Ovečky: Slavnost Všech svatých **18:30** Bratr oheň: Když nás povolá František **18:55** Strýček Emu: Mlha [P] **19:05** Dědek a jeho kreslený svět: Vždy sladké pokušení **19:15** Pokoj vám!: Modlitba za mír **19:35** V pohorách po horách: Adršpašské skalní město **19:45** Přejeme si... **20:05** S chutí přes práh [P] **20:25** Bedřich Smetana: Libuše: Klášter u Nepomuku **22:30** K jádru věci **23:30** Ladak – Malý Tibet **23:40** Polední modlitba Sv. otce Františka **0:00** Zpravodajský souhrn uplynulého týdne **0:40** Milky Way – Mléčná dráha **0:45** Kostel sv. Vincenta de Paul, Bratislava – Ružinov **1:00** Noční repríza dopoledních pořadů.

Pondelok 30. 10. o 20:30 hod.: Fara (Myšlienky)

Betka nadobudne pocit, že ju v jej farnosti nikto nechápe. Odíde do mesta. Nanešťastie si ju vyhladnú dvaja zloději, aby jej ukradli kábelku. Krádež sa im podarí, no prinesie im neočakávané ovocie.

Utorok 31. 10. o 20:25 hod.: Medzi riadkami (Poznal som sväticu)

Keď sa povie svätica dnešných čias, asi mnohým z nás napadá sv. Matka Tereza. Jej život a dielo sa staly svetoznámymi napriek tomu, že to nikde nebol jej zámer. V tejto časti relácie Medzi riadkami predstavujeme knihu Poznal som sväticu. Jej autor Angelo Comastri v nej čerpá z pokladnice svojich osobných spomienok. Knihu nám spolu s moderátorkou Helenou Los Ivorikovou predstaví o. Juraj Drobný, ktorý v roku 2017 putoval do Indie a navštívil aj Kalkatu.

Streda 1. 11. o 20:45 hod.: Faustína – apoštolka Božieho milosrdenstva

Životopisný film o Faustíne M. Kowalskej predstavuje dielo katolíckej mystičky, ktorá je také výnimočné, že prekročí hranice Poľska a obletí celý svet.

Štvrtok 2. 11. o 8:55 hod.: Posvätné miesta kresťanskej viery (Betfage)

Dedinka Betfage je východiskovým bodom, odkiaľ Ježiš slávnostne vstúpil do Jeruzalema pred svojím umučením. V kostole v Betfage uchovávajú kameň, z ktorého podľa tradície Ježiš nastúpil na osliatku, na ktorom prišiel do Jeruzalema.

Piatok 3. 11. o 20:55 hod.: Poznačení Bohom – svätá Katarína Sienská (dokument)

Katarína Sienská, dominikánka, ktorá sa zasvätila pomoci tým najbiednejším. Mystička, bojujúca za jednotu Cirkvi, ktorá písala listy pápežom a panovníkom svojej doby. Reholníčka búrajúca predsudky o postavení žien v stredovekom kresťanstve.

Sobota 4. 11. o 20:30 hod.: Bitka pri Viedni: 11. september 1683

V lete v roku 1683 začína obliehať Viedeň trisťtisícová armáda moslimských bojovníkov Osmanskej ríše. 11 septembra sa odohráva dôležitá bitka, ktorá rozhodla o osude celej Európy. Turecké vojsko je porazené vďaka poľskému kráľovi Jánovi III.

Nedeľa 5. 11. o 20:40 hod.: Stopy Krista v Ríme (dokument)

Aký bol pôvod a historický dopad relikvií umučenia Krista a jeho učeníkov, ktoré sa dostali do Večného mesta? Film skúma najnovšie výsledky archeologických vykopávok pri chráme sv. Pavla za hradbami a pri hrobe sv. Petra vo Vatikáne.

Liturgická čtení

Nedeľa 29. 10. – 30. nedeľa v mezidobí

1. čt.: Ex 22,20–26
 Ž 18(17),2–3a,3bc–4.47+51ab
 Odp.: 2 (Miluji tě, Hospodine, má sílo!)
 2. čt.: 1 Sol 1,5c–10
 Ev.: Mt 22,34–40

nebo slavnost Výročí posvěcení kostela

1. čt.: 1 Král 8, 22–23.27–30
 Ž 84(83),3.4.5+10.11
 Odp.: 2 (Jak milý je tvůj přibytěk, Hospodine zástupě!)
 2. čt.: 1 Kor 3,9c–11.16–17
 Ev.: Mt 16,13–19
 (nebo jiná čtení z Lekcionáře V)

Pondělí 30. 10. – ferie (v královéhradecké diecézi: svátek Výročí posvěcení katedrály)

1. čt.: Řím 8,12–17
 Ž 68(67),2+4.6–7ab.20–21
 Odp.: 21a (Náš Bůh je Bohem spásy).
 Ev.: Lk 13,10–17

Úterý 31. 10. – nezávazná památka sv. Wolfganga

1. čt.: Řím 8,18–25
 Ž 126(125),1–2ab.2cd–3.4–5.6
 Odp.: 3a (Velkou věc s námi udělal Hospodin.)
 Ev.: Lk 13,18–21

Středa 1. 11. – slavnost Všech svatých

1. čt.: Zj 7,2–4.9–14
 Ž 24(23),1–2.3–4ab.5–6
 Odp.: srov. 6 (To je pokolení těch, kdo hledají tvou tvář, Hospodine!)
 2. čt.: 1 Jan 3,1–3
 Ev.: Mt 5,1–12a

Čtvrtek 2. 11. – Vzpomínka na všechny věrné zemřelé

1. čt.: 2 Mak 12,43–46
 Ž 103(102),8+10.13–14.15–16.17–18
 Odp.: Ž 37(36),39a (Spravedlivým přichází spása od Hospodina.)
 2. čt.: Řím 5,5–11
 Ev.: Mt 5,1–12a
 (nebo jiná čtení z Lekcionáře VI/2)

Pátek 3. 11. – nezávazná památka sv. Martina de Porres

1. čt.: Řím 9,1–5
 Ž 147B(147),12–13.14–15.19–20
 Odp.: 12a (Jeruzaléme, oslavuj Hospodina!)
 Ev.: Lk 14,1–6

Sobota 4. 11. – památka sv. Karla Boromejského

1. čt.: Řím 11,1–2a.11–12.25–29
 Ž 94(93),12–13a.14–15.17–18
 Odp.: 14a (Nezavrhně Hospodin svůj národ.)
 Ev.: Lk 14,1.7–11

BREVIÁŘ PRO LAIKY

28. ŘÍJNA – 4. LISTOPADU 2023

Změna v číslování breviáře: levý, nepodbarvený sloupec – dřívější vydání breviáře; pravý, podbarvený sloupec – nové vydání breviáře (2007)

Uvedení do první modlitby dne:	NE 29. 10.		PO 30. 10.		ÚT 31. 10.		ST 1. 11.		ČT 2. 11.		PÁ 3. 11.		SO 4. 11.	
Antifona	919	1029	934	1045	949	1061	1573	1777	1785	2007	996	1113	1722	1941
Žalm	784	883	783	881	783	881	783	881	786	884	784	883	783	881
Ranní chvály:														
Hymnus	920	1029	935	1045	949	1062	1573	1777	1582	1786	997	1114	1723	1941
Antifony	920	1030	935	1046	950	1062	1574	1778	1786	2008	998	1115	1014	1132
Žalmy	921	1030	936	1046	950	1063	813	914	1786	2008	998	1115	1014	1132
Krátké čtení a zpěv	923	1033	938	1049	953	1066	1574	1778	1789	2011	1001	1118	1724	1942
Antifona k Zach. kantiku	723	815	939	1050	1569	1772	1575	1779	1789	2012	1584	1788	1724	1943
Prosby	924	1034	939	1050	953	1066	1575	1779	1770	2012	1002	1119	1724	1943
Závěrečná modlitba	723	816	939	1050	1569	1772	1575	1780	1582	1787	1584	1789	1585	1790
Modlitba během dne:														
Hymnus	925	1035	940	1051	954	1067	1264	1402	1792	2014	1003	1120	1018	1137
Antifony	925	1036	940	1051	955	1068	1576	1780	1792	2014	1004	1121	1019	1138
Žalmy	926	1036	940	1052	955	1068	1265	1403	1792	2015	1004	1121	1019	1138
Krátké čtení	927	1038	943	1054	957	1070	1576	1780	1795	2017	1006	1124	1021	1141
Závěrečná modlitba	723	816	943	1054	957	1071	1575	1780	1582	1787	1006	1124	1022	1141
Nešpory:														
SO 28. 10.														
Hymnus	915	1024	929	1039	944	1056	1577	1781	1577	1781	1583	1787	1008	1125
Antifony	916	1025	929	1040	945	1057	1570	1773	1578	1782	1796	2019	1009	1126
Žalmy	916	1025	930	1040	945	1057	1570	1773	1578	1782	1797	2019	1009	1126
Kr. čtení a zpěv	918	1027	933	1043	947	1060	1572	1776	1580	1784	1798	2021	1011	1129
Ant. ke kant. P. M.	722	815	723	816	948	1060	1572	1776	1580	1785	1799	2021	1584	1789
Prosby	918	1028	933	1044	948	1060	1572	1776	1580	1785	1799	2021	1011	1129
Záv. modlitba	723	816	723	816	948	1061	1575	1780	1575	1780	1583	1787	1584	1789
Kompletář:	1238	1374	1242	1379	1247	1384	1238	1374	1242	1379	1242	1379	1260	1398

MARIÁNSKÁ ÚCTA A KNIHY MODLITEB

O PRAVÉ MARIÁNSKÉ ÚCTĚ
Sv. Ludvík Maria Grignion z Montfortu
Z francouzštiny přeložil, uspořádal
a poznámkami opatřil P. ThLic. Filip
M. Antonín Stajner

Vyšlo s církevním schválením. Svatý Ludvík Maria Grignion (1673–1716) na základě evangelií a učení Otců hluboce, přesvědčivě a přitom systematicky vede čtenáře k poznání nezbytnosti, základních pravd a podstaty mariánské úcty, seznamuje s jejími nadpřirozenými účinky, varuje před chybnými představami a praktikami, předkládá vnější a zvláště niterné úkony, až přivádí v naprostém odevzdání k zásvětné modlitbě. Publikace je doplněna světcovým životopisem.

Matrice cyrilometodějská s. r. o. • V MCM s. r. o. vydání třetí, dotisk • Brož., 124x189 mm, 262 stran, 259 Kč

MODLITBY DOPORUČOVANÉ
SV. LUDVÍKEM M. GRIGNIONEM
Z MONTFORTU
Přeložil, uspořádal a poznámkami opatřil
P. ThLic. Filip M. Antonín Stajner

Příloha ke knize *O pravé mariánské úctě*. Část modliteb je jak v původní latinské verzi, tak i v českém překladu.

Matrice cyrilometodějská s. r. o. • Dotisk třetího vydání Brož., 124x189 mm, 68 stran, 65 Kč

Obě Grignionovy publikace nabízíme i ve formátu e-knihy (pdf, mobi, epub), v tomto případě však jako komplet za cenu 250 Kč.

TO PROMODLÍM
P. Marek Dunda

Vyšlo s církevním schválením. Kromě základních modliteb obsahuje tato kapesní brožurka i další modlitby a nejdůležitější pravdy katolické víry. Příručka se může stát inspirací pro chvíle vyprahlosti, ale i povzbuzením pro hledání osobních cest modlitby.

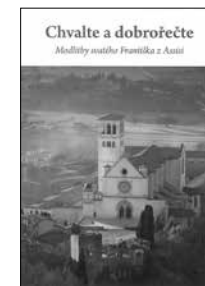
A.M.I.M.S. z.s. ve spolupráci s Maticí cyrilometodějskou s. r. o. Brož., A6, 48 stran, 25 Kč

CHVALTE A DOBROŘEČTE •
MODLITBY SVATÉHO FRANTIŠKA Z ASSISI

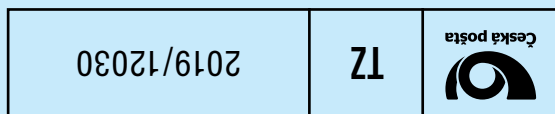
Malá příručka modliteb sv. Františka z Assisi, která vyšla při příležitosti osmistých výročí spojených s „Chudáskem z Assisi“. Je obohacena o fotky bratra Bernarda Mléčky z míst spojených se svatým Františkem.

Pavel Nebojsa - Doron Brož., 100x145 mm, 60 stran, 69 Kč

Objednávky knih – tel. 733 741 841, 587 405 431 • Administrace a inzertce týdeníku Světlo – tel./fax 585 222 803
Matrice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 779 00 Olomouc, e-mail: objednavky@maticecm.cz

Nabídku knih a devocionálií najdete na našich webových stránkách www.maticecm.cz.

Matrice cyrilometodějská s. r. o.
Dolní nám. 24
779 00 Olomouc